



LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADÀ SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

UNA VEHINA DE LA RAMBLA



—¿Cóm es que ara no passas may per davant de casa?

—Perque encare no tinch fet el seguro de vida. Desseguida que la Companyía m' entregui la pólissa,

no faré falta cap día.



CARTA OBERTA

A. D. HERMENEGILDO GINER DE LOS RÍOS

MOLT estimat senyor y amich: ¿Me permetrá que li dirigeixi quatre mots á la catalana, molt franchs si vosté vol, pero que no entran el més mínim propòsit de ofendre'l ni mortificarlo? En la segurança de que 'm perdonarà la llibertat que 'm prenc, y sense més preàmbols, entraré en materia.

No cregui, D. Hermenegildo, que al escriure aquestes ratllas me proposi convertirlo á la causa de *Solidaridad catalana*. No ho han pogut conseguir inteligencias tan preclaras y personas per vosté tan respectadas y volgudas com D. Nicolau Salmerón, Don Gumersindo de Azcárate y 'l seu ilustre germá D. Francisco, ¿cóm, donchs, hauríam de intentarho nosaltres, insignificants soldats rasos de la premsa de batalla?

Sobre aquest particular deixém bonament que cada hu digui lo que pensi, y fins si vol lo que no pensi, si al abogar en contra del seu pensament imagina que li convé. Pero, consti que no creyém que vosté, á qui tenim per polítich desinteressat, pertanyi al número dels insincers. Sempre que algun maliciós li ha atribuït determinadas pretensions, com, per exemple la de ser inclós en la candidatura de Diputats á Corts per Barcelona, en pago de la seva actitud anti-solidaria, hem tingut l' honor y 'ns hem imposat el deber de defensarlo.—Aixó es impossible—hem dit—aixó son presumpcions malévolas y infundadas: ens basta coneixer á D. Hermenegildo, pera, plens de convicció, afirmar rodonament que no pot ser.

Y es que nosaltres no confondrem may l' obcecació ab la mala fe. Y tan sols á una obcecació lamentable podém atribuir la seva actitud política al servey incondicional de un ambiciós, faltat de aplom y de mesura, que tan á las claras ha fet ostensibles els seus afans de dominació personal, y que ab ells ha vingut á pertorbar la pau de una ciutat y á desconcertar la vida poderosa del partit de Unió republicana.

¿Es qu' encare vosté, D. Hermenegildo, no ha capit ahont vol anar aquest home, y 'ls medis qu' emplea per arribarhi? ¿Es qu' encare no s' ha adonat que predicant una Revolució en la que no creu, que si un día 's vejés obligat á ferla ó tan sols á secundarla, s' arronsaria ridículament, lo únich que 's proposa es abusar de la bona fé y de la candidés de la part més escitable de las masses populars, tan propensas á equivocarse com el toro que pren per bulto el drap vermell que li fan ballar devant dels ulls?

¡Pobra gent, ingénua y sempre burlada! ¿No valdria més qu' en lloch d' envenenarli l' ánima ab odis, excitacions, frenesís, exageracions y mentidas, que al cap de vall no poden portarlo més que á la desgracia y al desengany, se l' instruhís, se l' eduqués, se l' capacités pera la vida pública, se li ensenyés principalment que la garantía més ferma del dret de cada hu es el respecte al dret agé, sense distinció de amichs ni d' enemichs? Se dirá que á la massa excitable li plau la excitació. Motiu de més pera despertar la seva conciencia y sossegarla. No 's cura 'l morfínisme ab la morfina, ni l' alcoholisme ab l' alcohol. Tan sols els explotadors dels malalts, se

poden complaure en exacerbar la seva dolencia.

Y el que ha volgut ser ídol de las multituds, no tant ab miras revolucionarias y redentoras, com per recabar burgesament els seus sufragis y ferse ab un acta de diputat que l' habiliti, per realisar las combinacions més sospitosas, ha abusat sempre del poble crédul de la manera més llastimosa. Pero aixó fins á cert punt s' explica, per ser tasca facilíssima quan no existeix el contrapés dels escrúpuls de conciencia. Lo veritablement inexplicable es que abusi també de alguns altres elements que no son poble, de personas, com vosté, D. Hermenegildo, de ilustració y de cultura universalment reconegudas, que 's fa impossible concebir puguin suscriure els seus despropòsits ó tolerar las sevas eternas etzagalladas.

Aném á comptes, Sr. Giner. Y aquí 'm permeto reproduhir una invitació que li dirigia *La Campana de Gracia* del passat dissapte. ¿Vosté admet el programa revolucionari que publicá 'l Sr. Lerroux en el número, corresponent al 1.er de setembre últim, de *La Rebeldía*? ¿Está disposat, á la seva edat y respectes, á «*alzar el velo de las novicias y elevarlas á la categoría de madres para civilizar la especie*»? Donchs aixó es lo qu' ell diu que s' ha de fer. ¿Está disposat á «*penetrar en los registros de la propiedad y hacer hogueras con sus papeles para que el fuego purifique la infame organización social*»? Donchs aixó es lo qu' ell ordena que s' ha d' efectuar.

Y si no accepta aquestes insanitats ¿per qué no ho declara aixís? Y sobre tot ¿per qué prestar la seva adhesió al home que las formula?

Vosté, D. Hermenegildo, va assistir, en lloch preferent, á la seva recepció del 13 de janer, y va escoltar aquella soflama prenyada de amenassas á antichs y probats correligionaris, en la qual parlá de fer víctimas y de que 'l poble devía prepararse á rebre 'l batisme de sanch, y aprobá y enaltí las hasanyas de la seva kábila. ¿També l' accepta vosté aquest programa de amenassas y excitacions á la brutalitat y á la violencia? ¿També creu vosté que es el més propi de un partit que blasona de democrátich?

Ja 'm figuro lo que 'm respondrà:—Pero si tot aixó son paraulas... figuras retóricas... total, res...

No, D. Hermenegildo: en tot cas aqueixas paraulas, aqueixas figuras retóricas, ho sab Barcelona en pés, y vosté no pot ignorarho, fa algún temps que s' están traduhint á la práctica ab tota mena de fets abominables. De mitj any en aquesta part, ningú ha pertorbat may els actes del lerrouxisme, y 'ls lerrouxistas, en cambi, no han deixat en pau als demás partits en la realisació dels seus. No han sigut objecte dels seus atropellos tan sols els catalanistas y 'ls clericals: ho han sigut els federals, els republicans solidaris de la Unió fidels á las inspiracions del Sr. Salmerón: ho foren fins els lliure pensadors al intentar la celebració de un meeting anti-clerical en las Arenas baix la presidencia del Sr. Lozano. Tot aixó obeheix á un sistema, á un propòsit preconcebut: tot aixó es matonisme, pinxeria com se diu en catalá.

Y es trist que homes serens y ben conceptuats com vosté, no 'n protestin ab la major indignació. Es deplorable qu' en lloch de protestar de un mal tan grave, s' esforsin encare en atenuar la seva gravetat y busquin la manera de justificarlo.

Quan vosté en la sessió del dijous, alegava per tota rahó que de disturbis polítichs n' hi havia per tot arreu, fins á Inglaterra, fins á Suissa, jo pensava:—Sí, es cert. La passió política moltas vegadas arriba fins á la ceguera y 's desborda. Pero en lloch del mon tals disturbis se promouen com aquí ab carácter sistemátich: en lloch del mon se dona 'l cas

BARCELONA Á LA PORTA DEL SALÓ DE CENT

(Recort d' una sessió memorable)

de una banda, pandilla ó escamot que diga á tots els ciutadans, á totas las agrupacions, á tots els partits:— Aquí no hi ha drets democràtics que valguin: aquí no talla 'l bacallá ningú sino nosaltres.

Si aquesta banda ó pandilla existís en qualsevol d'aquells països tan gelosos de sos drets constitucionals, poch temps podria galejar la seva guapesa: dat cas que, com aquí, las autoritats ho tolessin ó consentissin, els mateixos ciutadans en un tancar y obrir d' ulls la pulverisarian.

¿Y á qué, Sr. Giner, retraure una alegació tan inoportuna? ¿A qué apelar á un argument tan desdixat? ¿No considerá, que al dir, per tota disculpa, que á Inglaterra, Suïssa y altres nacions que marxan á la vanguardia del progrés se feya lo mateix que á Barcelona, donava alas als autors dels atropells, imbuhintlos la creencia de que al cometre sos abominables excessos fan obra de país civilisat?

Perque vosté, catedràtic de lògica, no pot ignorar que certs elements irreflexius y apassionats, portan la lògica fins á las sevas darreras conseqüencias. Si se 'ls donan premisas falsas y perniciosas tingui per segur que 'ls resultats que 'n traurán serán igualment falsos y funestos.

Y molt me temo que rodant rodant per la pendent, arribin á un cas que será molt lamentable per vosté mateix, Sr. Giner. Suposém que un día curantse vosté de l' obcecació que 'l té dominat, asserebantse de tota preocupació, encarantse ab la seva conciencia dreturera tracta d' eixirse del escabrós terreno á que l' han arrastrat, y reconeix per fi lo que ja casi tothom proclama, aixó es: que 'l lerrouisme pinxesch es la vergonya de una ciutat civilisada y la brutal negació dels principis més elementals del partit de Unió republicana, en aquest cas preparis á rebre 'ls insults y 'ls impropis y á veure volejar els garrots, y relluhir els revólvers y 'ls ganivets de la kábila.

Será un cástich lògich: el cástich de no haverlos'hi dit la veritat á temps.

Y no obstant, jo crech qu' es major cástich encare callar y consentir atrocitats que no tenen disculpa ni justificació, perque 'l cástich major es el que l' home porta com un pés feixuch dintre d' ell mateix.



—¡Atrás, señoral! Aquí no puede V. entrar.

—Vaja, hostes vingueren que de casa 'ns tragueren.

Dispensi la cruesa del concepte en aras de la bona intenció que 'l dicta, y mani al seu afm. amich y S. S.
q. l. b. l. m.

P. DEL O.

TEMPS PERDUT

—¡Ave María puríssima! Me sembla que deu ser aquí.

—¿El qué?

—La casa que busco. Un servidor baixo del poble... Caudellana... Potser ja l' ha sentit anomenar...

—¡Ja ho crech! Més de quatre vegadas... Tenía una criada

que n' era... y un' altra que, si no n' era, no se 'n hi faltava gayre.

—Donchs bé, jo desitjo comprar una máquina d' escriure. Es aquí que 'n venen ¿oy?

—Aquí mateix. ¿De quin sistema la voldria?

—Aixó sí que tant se me 'n dona. Mentres escrigui bé y ab la fotografia corresponent...

—¿Fotografía ó ortografía?

—Es lo mateix: vull dir qu' escrigui conforme á las reglas de la gramática.

—En quant á aixó, totas son iguals. La cultura del operador y no la máquina es lo que ho té de fer. ¿Que ha trobat may cap ploma qu' escrigui ortogràficament ella sola?

—¡Ay, nol!

—Donchs la máquina es lo mateix.

—Bueno, bueno; tot aixó son retóricas que vostés gastan pera alabar el género. Ensenyim la máquina.

—Suposo que vosté no necessitará ferhi grans traballs literaris...

—¡Cá! El consúm d' un servidor, y pari de contar. Alguna cartota, la llista dels gastos, els assientos de lo que 'm convingui recordar, y res més.

—Ja está entés, donchs. La máquina que á vosté li convé es la Black. Veji, aquesta.

—No 'm desagrada...

—¡Tira peixet! Com qu' es la més sòlida, la més perfecta, la més senzilla. A París, á Londres, á Xicago, á Sant Petersburg, á totas las Exposicions á que ha concorregut se 'n ha endut el primer premi.

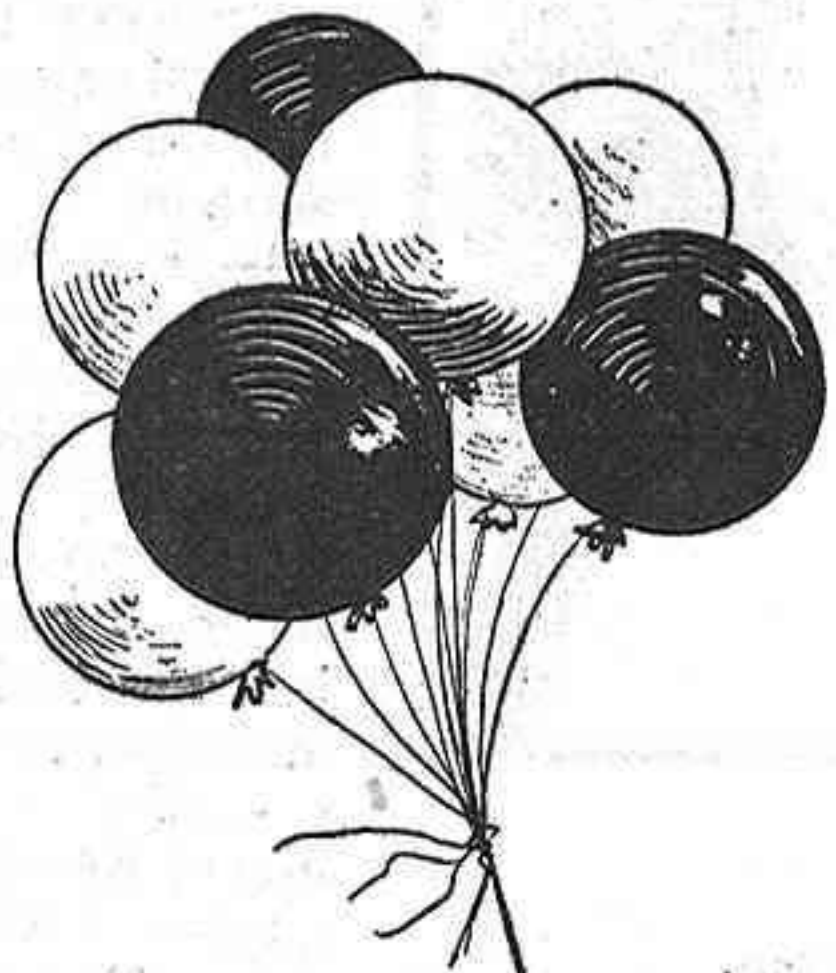
—¿Aquesta máquina?

—Aquesta ó un' altra del mateix sistema. ¡La máquina Black! ¡Ja ho crech, home!

—Lo que vosté ha de fer avans que tot es ensenyarme l' argument.

- ¿El mecanisme? Está al alcans de qualsevol criatura. ¿Veu aquestas teclas?
- Las de primera fila?
- Exactament. Aquestas son las de las lletras minúsculas.
- ¿Y las del rengle que segueix?
- Son las majúsculas. Aquí té las teclas dels números, aquí las dels interrogants y admiracions, aquesta es la del punt, aquella la del punt y coma...
- ¡Pues no se 'n han de tocar pocas de teclas!...
- Quan vosté vol escriure... ffixis'hi be, comensa per colocar el paper sota d' aquestas grapas... ¿Veu?
- Sí, senyor.
- Ja té 'l paper á punt? Donchs no ha de fer més que anar picant y picant, sempre sobre la tecla corresponent, y arriba al final que ni se 'n adona.
- ¿S' hi va depressa?

CONFIDENCIAS



—Depén de la práctica. Al principi—es una suposició—fará deu lletras per minut, després ja 'n fará vint ó trenta, després setanta ó vuytanta, fins que acabarà per ferne dos ó tres centas...

—¿Un servidor sol?

—Vosté sol. ¿Per qué, si no, li hauria dit que la Black es la máquina millor que 's coneix? ¿Vol probarla?

—Anava á demanarli...

—¿Ja recorda las mevas instruccions?

—De pé á pá. Aquestas teclas

son las minúsculas, aquestas las majúsculas...

—¡Al revés, home!

—Bé, vaja, sí, tant se val... Colóquim el paper.

—Apa, veyám cóm s' hi lluheix... Per primer ensaig, comensi per posar el seu nom. ¿Cóm se diu vosté?

—¿Un servidor? Benet Gatuellas.

—Piqui la *B*, després la *e*, després la *n*...

—¿Molt fort?

—Ni massa fort ni massa fluix; una cosa moderada.

—¿La *B* diu primer?

—Sí, home; la té aquí.

—¿Ara la *T*?...

—¿Quína *T*?

—No sé... Ab las sevas explicacions no fa més que atolondrarme... Segui allá y deixim estar á mi sol.

—Corrent, aixís m' agrada.

—Benet Gatuellas... ¿Primer diu la *B*?

—Suposo jo... A no ser qu' escrigui *Benet* ab *H*...

—Ja veurá... no 'm digui res...

—Ánimo y no s' encongeixi, que la por perjudica molt la calitat del treball. Cada vacilació de la má, cada titubeig se reproduheix després en lo escrit...

—Per aixó mateix. La qüestió es picar serenament y depressa... y una cosa ó altra deurá sortirne.

—¡Aixís, aixís!... Seguit... ¡Ara va bé!...

—¿Vol dir?

—Sí, home... Pero piqui una mica més fort, ó sinó las lletras quedarán confosas...

—Bueno... Ara voldria veure lo que he escrit.

—Ja li treuré el paper... ¡Ayay!...

—¿Qué? ¿No ha quedat bé?

—¡Pero si aixó no diu res! Tot plegat es una serie de signos sense coherencia... Una *o*, dugas *pp* seguidas, una *f*, un *2*, una *a*, una *q*, tres *sss*, una *x*...

—¡Si que, donchs, es una máquina ben bonal

—Es que la culpa no es de la máquina, sino seva.

—¿Meva? ¡Endavant!...

—Escolti, escolti... ¿Ja sab d' escriure vosté?

—¿Un servidor? ¡Es clar que nol... Si 'n sapigués, ¿per qué diable necessitaria la máquina?

A. MARCH



La cansó d' un sabater

—Jo me 'n soch enamorat d' un peuhet que tinch midat pera ferli unes botinas: un peuhet petit, bufó, com somriure d' infantó al tastá unas golosinas.

Un peuhet, que de tant xich, com un atmetlló es bonich y encisant la seva corba: es un peu ab tal finor y tals tons té de rosor, que la pau de mon cor torba.

¡Si me fa patir l' hermós y bonich peuhet sedós que mas bòtas avalora! Perqué pensi un xich ab mí, les faré estretes... y així patirém tots dos á l' hora!—

LAUREÁ DALMAU

LLIBRES

MI INFANCIA, novela de M. MARTÍNEZ BARRIONUEVO.—Ja feya temps que 'l celebrat novelista anda-

- Ya ha vist el clamoreo que se ha achecat contra las bombas...
- ¡No me 'n parli! Veyám si aixó será la perdició de la meva industria...

lús no 'ns havia donat á conéixer cap obra nova. Formant part de la *Biblioteca de novelistas del siglo XX*, acaba de publicar la que motiva las presents ratllas.

Mi infancia es la historia de una noya que 's troba en un ambient de corrupció y 's manté pura, fins que cambia de posició, com si hagués de rebre per recompensa de sa rectitut y ben obrar la comoditat y la riquesa.

El medi ambient en que 's desrolla l'acció de l'obra es el famós barri de la Trinidad de Málaga, la patria del autor. Y per la intensitat ab que 'l sent y la brillantés ab que 'l descriu, vessanthi color y llum á dojo, s'ha de reconéixer y es de justicia proclamar que 'l Sr. Barrionuevo es profeta en la seva patria. Pochs escriptors l'igualarán en la gallardia y esplendides de la pintura, genuinament andalusa.

En una paraula, *Mi infancia*, per l'interés que desperta y las fruicions que proporciona, es digna de figurar entre las millors produccions del autor.

EL DERECHO DEL MÁS FUERTE, por G. CIMBALI.—Es un llibre de combat. En el seu mateix títul involucra el seu objecte. L'illustrat catadrátich de la Universitat de Roma partí al escriure'l de una base sólida, fonamentada en la realitat vivent, de la base de que 'l món es com es, y no com pretenen que sigui els que desde distints camps el miran á través dels seus prejudicis. Cimbali, en contradicció ab els sociólechs utópichs, sosté que 'l món ha estat y estarà sempre dominat pels més forts, aixó es, pels més capassos, pels que posseixin major forsa ó virtut física, intelectual, moral, económica, civil ó política. Aquesta es com lley inmutable de la societat.

Mes lo que importa establir es que 'l dret reguli en tots els cassos l'exercici de la forsa. Aixís es com s'estableix l'imperi de la justicia armonisat ab las condicions ineludibles de la naturalesa.

L'autor de aquest curiós treball es un escriptor de rassa, que á la forsa de la dialéctica reuneix la claretat y la brillantés del estil. L'aparició del seu llibre á Italia tingué un éxit sensacional. La seva difusió entre 'l poble fou considerada de suma conveniencia pera destruhir ideas ilusorias, que més de una vegada 's traduheixen en amargas y espantosas realitats. Baix aquest concepte no pot ser més oportuna la seva publicació en el nostre país.

MUESTRAS DE MI ESTILO, por JOSÉ NAKENS.—El popular escriptor, que avuy se troba empresonat per un motíu lamentable en el judici del qual semblan estar en contradicció la lley moral y la lley escrita, ha donat senyals de vida, oferint als seus admiradors, que son moltíssims, una colecció dels seus millors articles, publicats en épocas diverses.

En tots ells apareix retratada de cos enter la personalitat de un escriptor valent y sincer, que diu sempre lo que sent y lo que pensa, sense amfibologies y ab una forsa de convicció qu'atrau y enamora.

Fins aquells lectors que estiguin més distanciat de las sevas ideas l'admirarán com un

escriptor que té un poderós segell de individualitat, y que sense rebuscar la forma, troba sempre 'l maridatge íntim y felís entre 'l pensament y la elocució. El seu estil es tan característich, tan seu, que bé pot oferirlo com una mostra, ab la plena seguretat de que difícilment se podrá confondre ab el de cap més confrare del gremi periodístich.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

Cor d'àngel, comedia en dos actes, d'en Ramón Suriñach Baell, estrenada á Romea la nit del 25 de setembre de 1906.

Regeneración proletaria, por Manuel Vinagre Español.—L'autor de aquest opúscul patrocina la necessitat de l'acció política per part del proletariat, preconisant com á més adequada á las necessitats de la classe una democracia sincera y pura, dintre del régimen republicá federal.

Misser Lluís Pous de Icart, biografía de aquest ilustre tarragoní, llegida en la festa inaugural del Ateneo de aquella histórica ciutat, per don Adolf de Alegret. Constituheix un estudi trassat ab carinyo y molt abundós en datos.

RATA SABIA



LICEO

La representació de *Il barbiere di Seviglia* no va resultar del agrado de la concurrencia.

—Aquest barber—deya un filarmónich vell—per cumplir degudament las sevas funcions, necessita tenir una má d'àngel. No essent aixís afayta ab poch sabó y á repèl.

VISITAS Á LA TORRE



—Y á Barcelona ¿qué? ¿Van tirant?

—Sí, senyora: tirant... bombas.

Quatre paraulas sobre 'l drama líric *Hesperia*, llibre del Oliva Bridgmann, y música del mestre Lamotte de Grignon.

L'obra del poeta conté un bon drama susceptible de major desenrotllament. Hi ha acció pera dos y fins pera tres actes, y no obstant está condensat en un, no essent aixís d'extranyar que en alguns passatjes pequi de precipitat.

El Sr. Lamotte 'ns sembla que ha tingut una sola y única preocupació: la de fer gala de la seva técnica. S'ha recordat molt de Wagner, pero prenent per base de las sevas inspiracions la melodia catalana. Un bon intent; pero arriscat y difícil de conseguir, sobre tot si 's considera que las millors teorías aplicadas al art musical, re-

quereixen pera reixir la potencia soberana, imponent del gran colós de Bayreuth.

No vol dir aixó que 'l mestre Lamotte haja fracassat: la seva obra no té res de vulgar, es una mostra patent de la seva inteligencia musical, y estém segurs que si 'l públich s'acostumés á sentir-la, hi descobriria lo que no va capir en la primera representació: lo que hi ha posat l' autor qu' es molt y bó, influenciat més pel pensament que pel foch de la inspiració.

L'execució bastant dificultosa no passá de regular.— Els autors sigueren cridats á las taulas, al final de la representació.

NOVETATS

Dilluns se despedí la companyia siciliana, havent pogut dir ab rahó:—*A rivederci!*, per quant, aixís que deixi complerts els seus compromisos á Madrid, tornarà desseguida, donant una serie de deu funcions.

Las obras novas representadas durant l' última semana son las següents:

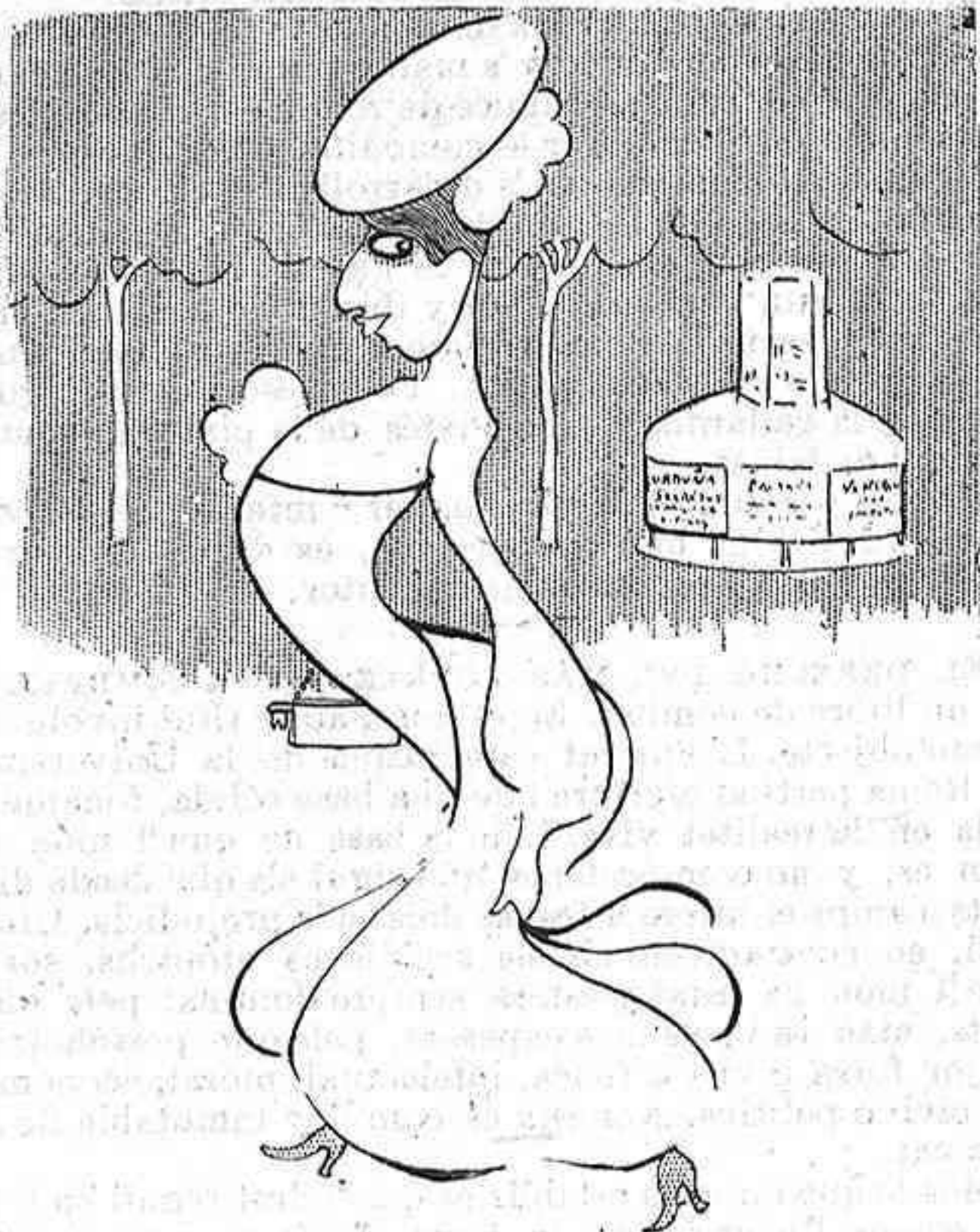
Ultimi barbari, dos actes de A. Oriani.—Melodrama antiqüat y de ben poca consistencia, pero realsat per una execució superior. L' Aguglia, en Grasso y en Me-

CARNAVALESCA



—En un concurs de virtut no m' hi veurien el bulto, pero en un de... lleugeresa... ¡boca abajo todo el mundo!

ZOOLOGÍA SOCIAL



Papallona d' hivern.

gorana, sapigueren transformar en veritats cor-feridoras las mentidas y 'ls convencionalismes de que l' obra está empedrada.

I Mafusi, tres actes de G. Rizzoto.—Una comedia de gent del bronzo y presidiaris, sumament pintoresca y exhuberant de color local. En ella s' hi va lluhir de debó l' actor Musco, qu' es un graciós de primera forsa.

Il Palio, quatre actes de Nino Mortoglio.—Un altre melodrama ab totas las falsetats propias del género y que no hauria produhit la més mínima impresió, á no ser el treball insuperable dels actors, sempre vibrants y exhalant calor de vida, y dels quals se pot dir parodiant una locució catalana:—Tant bon art sabeu fer quan diheu una mentida, que quan diheu una veritat.

Las funcions á benefci de la Mimí Aguglia y de 'n Grasso, que posaren respectivament *La figlia di Jorio* y *La Morte civile*, pertanyen al número de aquellas que deixan un recort imborrable. L' entussiasme del públich que omplia 'l teatro, 's desbordá delirant. Sigueren la consagració definitiva de una companyia, que vingué á Barcelona casi enterament desconeguda, y que se 'n va orejada pels éxits més esclatants y gloriosos que puguin ambicionar els artistas, quan s' han fet amos y senyors de l' admiració del públich.

CATALUNYA

Ab la comedia en dos actes *El mismo amor*, el senyor Linares Astray no ha avansat un pas en la seva carrera.

Está basada l' obra en un pensament que no té res de atrevit, ni gran cosa de original; els personatjes careixen de sentit psicológich; en cambi diuen cosas xispejants, satíricas unas, graciosas altrás. Es l' autor que está sempre en escena, parlant per boca de las figuras que presenta y fa moure.

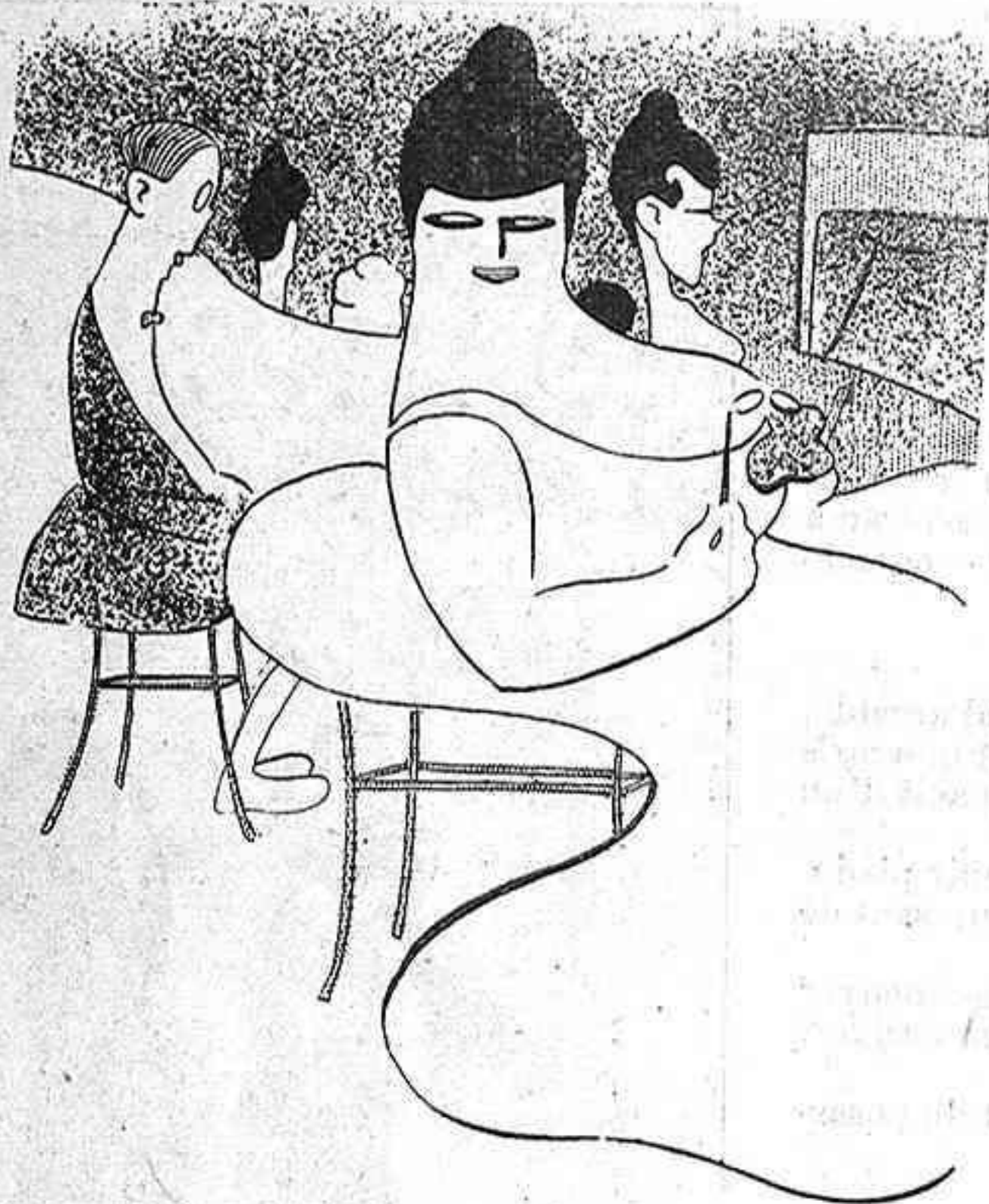
En aquesta classe de produccions el tall substanciós desapareix ofegat per un excés de salsa picant.

El públich escoltá l' obra ab gust, premiant ab sos aplausos als actors que la interpretaren ab verdader carinyo.

GRANVÍA Y NOU

En tots dos teatros s' ha estrenat una sarsueleta titulada *El Maño*, lletra d' en Cantó, música del mestre Barrera. Ja 'l títul per ell sol indica que 's tracta de un assumpto aragonés. Passa l' acció en temps de la guerra de la Independencia, y l' obra resulta entretinguda y agradable.

SILUETAS CIUTADANAS



Entre gent ben educada,
la bona forma es el tot.

Respecte á la música, ja no sería apropiada al ambient baturro, si no versés tota ella sobre motius de la jota.

UN CONCERT

La violinista Srta. Julia Bello, qu' en distintas ocasions havia fet conèixer sas excelents qualitats, alcanzá un éxit brillant en el concert que doná á Romea.

Algunas obras de verdadera proba figuravan en el programa, com la romansa en sol, de Beethoven, una romansa de Svendsen, el Capritxo vasch, de Sarasate, y la Polaca, de Wieniawski, y totas ellas las executá ab ple domini del instrument y ab íntima identificació ab el sentiment dels autors.

Per acallar la ovació que 'l públich li tributá se veje obligada á executar una pessa fora de programa, tenint el bon gust d'escullir una *Sarabanda*, de Bach, que fou interpretada de una manera intaxable.

El pianista Emili Enseñat executá dos obras de Chopin, que li valgueren els aplausos de la concurrència.

EN ELS DEMÉS TEATROS

Al *Principal* s'ha estrenat ab el títul de *L' Ajudant*, un passa-temps arreglat per l' autor Sr. Puiggari y adornat ab música del mestre Grant. Fou ben rebut.

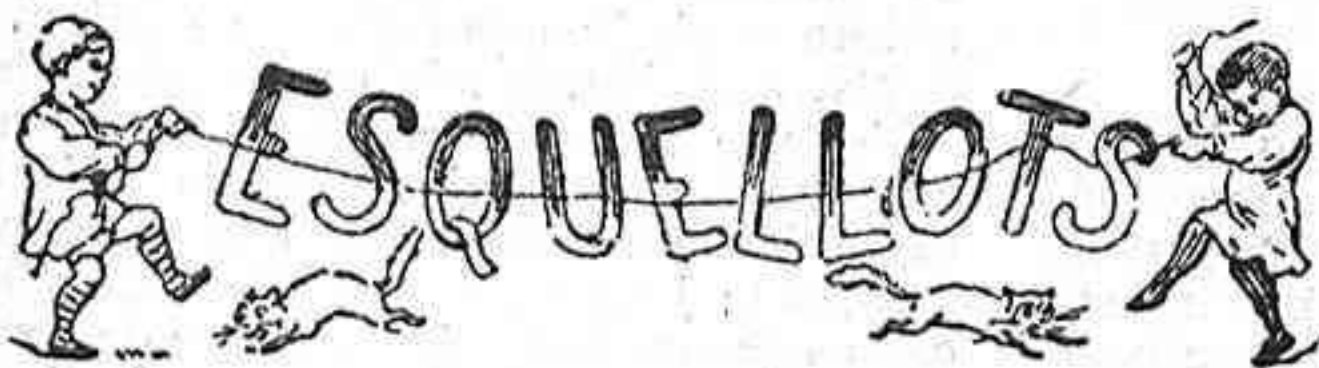
Pel día 8 de febrer, el pianista Malats anuncia un de sos celebrats concerts.

∴ Al *Tivoli-Circo-Eqüestre* se representa la vistosa pantomima *Mazeppa*, posada en escena ab notable esplendés.

∴ Al *Circo Español* vinga representar *El talismán de una madre*, qu' es una obra interessant, encare que vella, deguda á la ploma del un día tan popular E. Souvestre.

Aixó vol dir que no tot lo antich passa de moda.

N. N. N.



La reunió de associacions y entitats de Barcelona convocada per *Solidaritat catalana* tingué efecte dimars á la nit en el Saló de Cent. El número de las adheridas s' elevá á la xifra respectable de 382. Quedan contestats ab

aixó sols els que posaren en dupte l' autoritat moral de *Solidaritat* pera pendre la oportuna y patriótica iniciativa de la convocatoria.

Els acorts adoptats unánimement, ab una gran serenitat y amplitud de miras farán que 'ls ciutadans de Barcelona supleixin las deficiencias del govern en tot quan afecta á la seva seguretat, á la seva vida y al lliure exercici dels seus drets. Ni terrorisme, ni kabilisme. Aquest ha de ser el lema y l' objectiu de la federació corporativa creada en la cívica reunió del Saló de Cent.

Es de sentir tan sols que un acte de un carácter tan lícit y convenient hagués hagut de celebrarse al amparo de la forsa pública, desplegada pels carrers ab un luxó inusitat. Mes de aixó 'n son culpables, no 'ls ciutadans de Barcelona, sino 'ls atropelladors sistemátichs dels drets constitucionals que fins ara havian operat ab la impunitat més escandalosa y qu' en vigílias de la reunió atronavan l' espay ab las sevas bravatas y terroríficas amenassas.

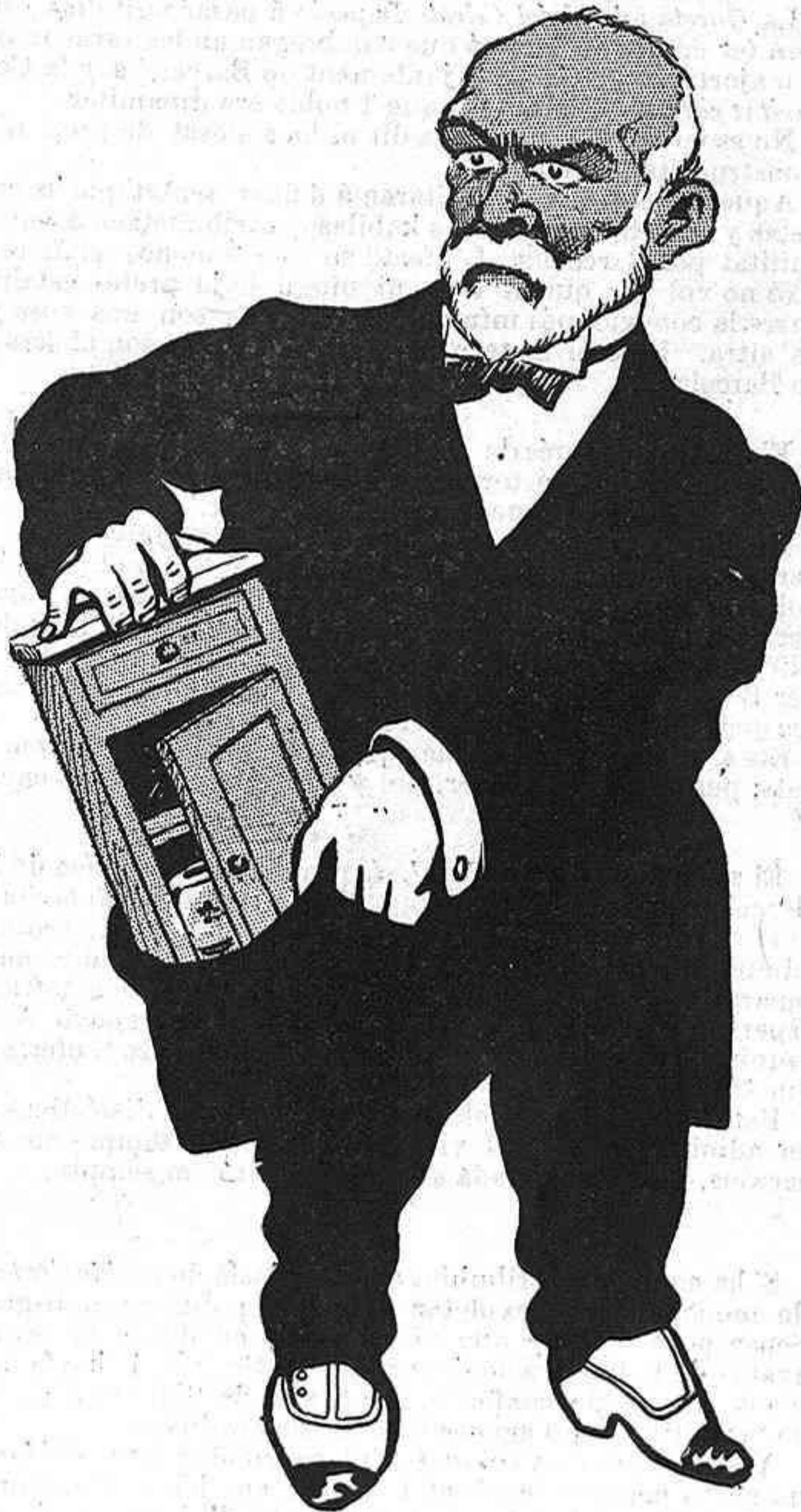
Ara cauhen els uns; ara pujan els altres.

Y pujan els que caygueren dinou mesos enrera, tan desprestigiats y tan impotents com els mateixos que acaban de anarse'n de bigotis.

El régimen no disposa avuy d' altres joguinas que aquestas dugas colleccions de ninots esbutifarrats.

Barcelona no s' afecta poch ni molt per aixó que 'n

UNA FRASSE DE DON LLORENS



—Saqué un mueble del bolsillo...

diuen crisis ministerials ó cambis de govern. Ja fá temps qu' está completament despres de tot vincle polítich ab els partits de la monarquia, considerantlos á l' un y á l' altre, mes que dolents, pitjors.

Ne té d'ells apartats el cor y fins els ulls. Unicament sab qu' existeixen pels disgustos que li donan de tant en tant, disgustos inevitables, fatals, y que no tindrán remey fins y á tant qu' Espanya entera, ja que no li deixan exercir el sufragi universal en tota sa puresa, se decideixi á valer-se de un altre, que ha de ser d' efectes infalibles si s' porta fins á las sevas últimas conseqüèncias: el sufragi del despreci.

Encare queda un qu' altre caciquista que atalaya la vara de arcalde de R. O. ab ulls d' enamorat.

Perque lo que diuen ells:—Cambi de govern, cambi de vara. Es aquesta l' única ganga que 'ls hi queda, desde que 'l poble 'ls vá administrar els últims sagraments. No n' tenen prou ab ells, y aspiran á que 'l President del Consell de Ministres els hi concedeixi la benedicció apostólica.

Pero avuy per avuy s' haurán de quedar ab las ganas. L' actual arcalde, ab tot y ser conservador vá ser nombrat pels liberals. Per cert que no s' decidí á aceptar el bastó fins després d' haver obtingut el beneplácit d' en Maura.

Donchs, si ara es l' Amo Toni qui governa ¿cóm se pot concebir piadosament pensant, que tregui á Sant-Llehy, del seu altar, essent un sant de la seva entera devoció?

Un sant que de bonas á primeras va fer un miracle: el de desempenyar l' arcaldia de Barcelona ab els liberals, sent conservador, fent creixe 'l nas á tots els aspirants de la colla governamental.

Els quals, d' aquesta feta, s' poden disfressar, sense necessitat de posar-se nas postís.

La Gaceta oficial del Celeste Imperi vá pasar vuit días esgargamellantse pera fer creure als lectors que combregan ab las sevas rodas de molf, que la majoria solidaria del Ajuntament de Barcelona y la Comissió de Solidaritat catalana havían dit que 'l poble era dinamiter.

No es cert: may ningú ha dit ni ha sopsat de prop ni de lluny una monstruositat semblant.

Aquellas entitats se limitaren á deixar sentat que 'ls crims dels terroristas y las algaradas de las kábilas contribuïen á sembrar la intranquilidat per Barcelona. L' efecte en mes ó menos grau es idéntich; pero aixó no vol dir que hi haja ni ningú hja pretés establir entre uns y altres la conexió més mínima. Las kábilas son una cosa y 'ls terroristas un' altra. Pero ni 'ls terroristas ni las kábilas son ni serán may el poble de Barcelona.

El Sr. Sol, després de sis anys de haver-se'n anat voluntariament á la posta ha tingut á bé tornar á sortir ab la pretensió de llansar un raig de llum sobre 'l desori que impera en la ciutat.

No entra en la nostra intenció retraure antigas historias respecte als verdaders motius que obligaren al senyor Sol y Ortega á retirar-se de la política; pero no podem olvidar, primer: las sevas conegudas antipatias, per no dir odis envers el Sr. Salmerón, que 'l feren incompatible ab la política del partit republicá. Y segona: la ilusió que s' feu d' eixir diputat per Barcelona, ab independència dels republicans, refiantse massa de la recepció entusiasta que li feren els catalanistas.

Sis anys han passat desde aquests fets: ja casi tothom els tenia olvidats; pero per lo vist el Sr. Sol y Ortega se'n recorda encare.

El seu article d' *El Liberal*, á pretext de ocupar-se de la pacificació de Barcelona, no es més que una diatriba contra *Solidaritat catalana*, de la qual ne forman part, entre altres elements, el Sr. Salmerón ab els seus adictes més caracterisats, y 'ls catalanistas, es á dir, aquells de qui se separá 'l Sr. Sol quan feya política, y els altres que defraudaren las sevas esperansas quan se figurava tenir segur el seu apoyo. Avuy que 'ls troba reunits no ha volgut desapropiar la ocasió que se li ofería de demostrarlos que té bona memoria y mala intenció.

Peró 'l Sr. Sol, qual eloqüència y habilitats dialécticas som els primers en admirar, mes qual vida pública sigué sempre un teixit d' equivocacions, aquesta vegada s' ha equivocat com sempre.

S' ha equivocat atribuint á la Comissió de *Solidaritat catalana* l' intent de monopolisar y explotar pera fins polítichs el disgust de Barcelona. Sense necessitat de que ningú posés en dupte la seva bona fé y molt avants de la publicació del article del Sr. Sol, ja havia prés espontáneament l' acort de confiar la pacificació de Barcelona á una representació de las entitats més agenas á la política militant.

Y s' ha equivocat sobre tot al considerar que *Solidaritat catalana* era un partit com els demés ab totas las ambicions y artimanayas dels altres, quan tothom sab qu' es una conjunció d' elements diversos y hasta con-

UN DRAMA D' AMOR



ACTE PRIMER

traposats en sos respectfus ideals, disposats emperó á treballar conjuntament pel bé de Catalunya y d' Espanya, en una porció de qüestions que á tots ells uneixen, com unirán el día en que tothom ho vulgui comprendre, á tots els catalans y á tots els espanyols, que s' interessin per la sort de la nació.

Fa prop de un any que aquests elements, ab tot y la seva diferenciació de doctrines, conviuen ab la major armonía. ¿No es, donchs, la *Solidaritat* una escola práctica y exemplar de mútua tolerancia, y per consegüent de pacificació y de cultura?

Siguem justos y reconeixem que *Solidaritat catalana* ha treballat per la pau de Barcelona, y que son sols els elements extranyos y hostils á n' ella els que han tractat d' encendre novament la foguerada d' odis que apagá la espléndida manifestació del 20 de maig.

Si 'l Sr. Sol s' obstinés en no reconéixer la veritat que entranyan uns fets tan patents, hauríam de confessar que no ha sabut ferse càrrech de las radicales transformacions que

s' han operat en la política de Catalunya durant els sis anys que ha permanescut allunyat de la política.

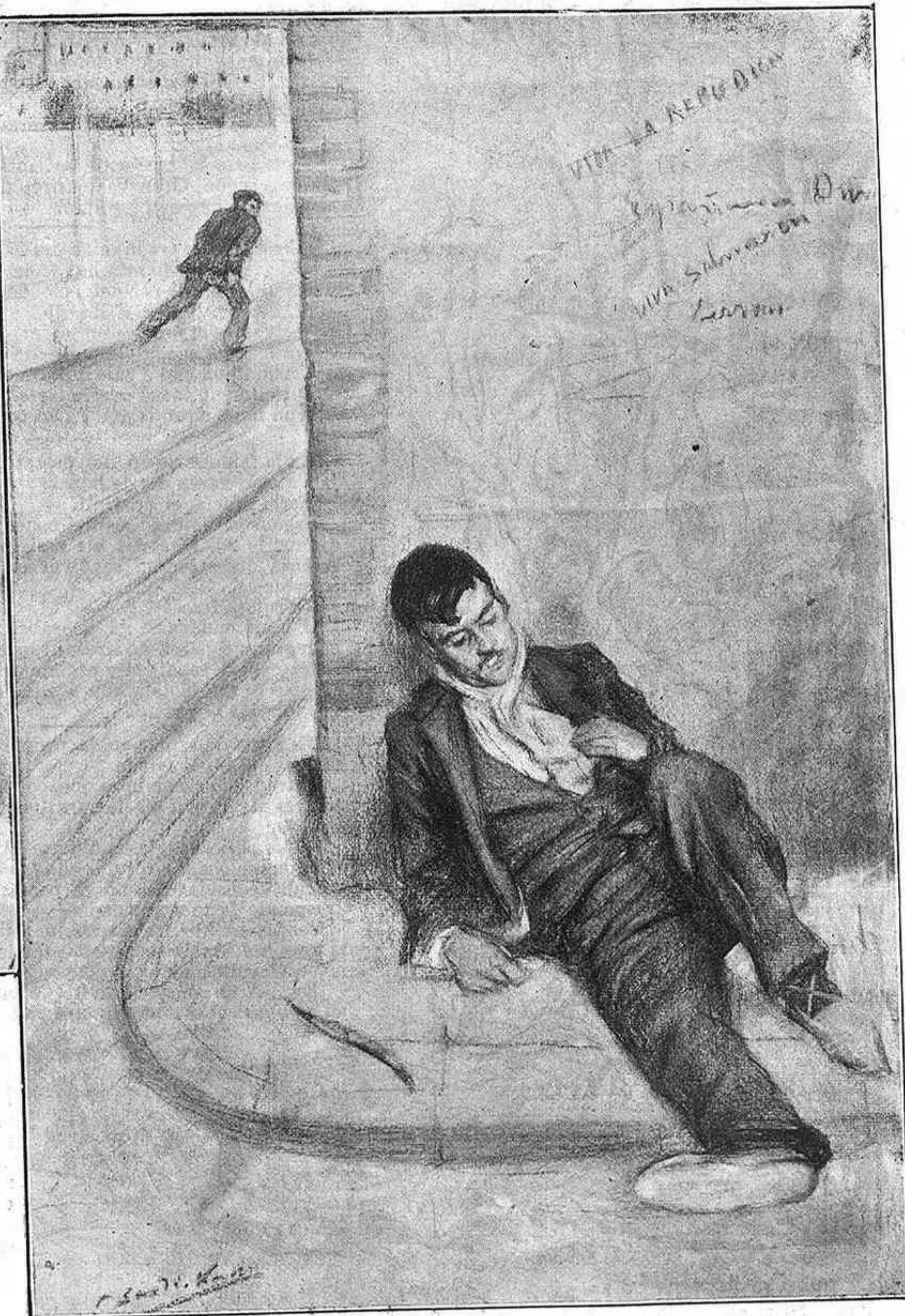
El Sr. Manzano, al enterarse de que se li havían acabat las vessas, feu suspendre las obras que efectuava en la escala del Govern civil, consistents en la substitució dels grahóns gastats per altres de nous.

Lo que diría:—Com que jo no tinch de pujarla ni baixarla més aqueixa escala, que l' arreglin els que tinguin por de pendrehi mal. Lo qu' es jo dono gracias al cel per no haverm'hi trencat cap cama.

Ha mort en Joan Soler y Rovirosa, germá del malaguanyat escenógrafo dels mateixos cognoms.

Sigué en sa joventut un dels elements més actíus y distingits del famós taller Rull, ahont pel seu carácter flemátich y prácticich, tothom l' anomenava ab el nom inglés de John.

Sens dupte es l' últim representant de la benhumorada colla que de mica en mica se n' ha anat del món; y aixó qu' en aquell temps sigué declarat tísich en tota regla.



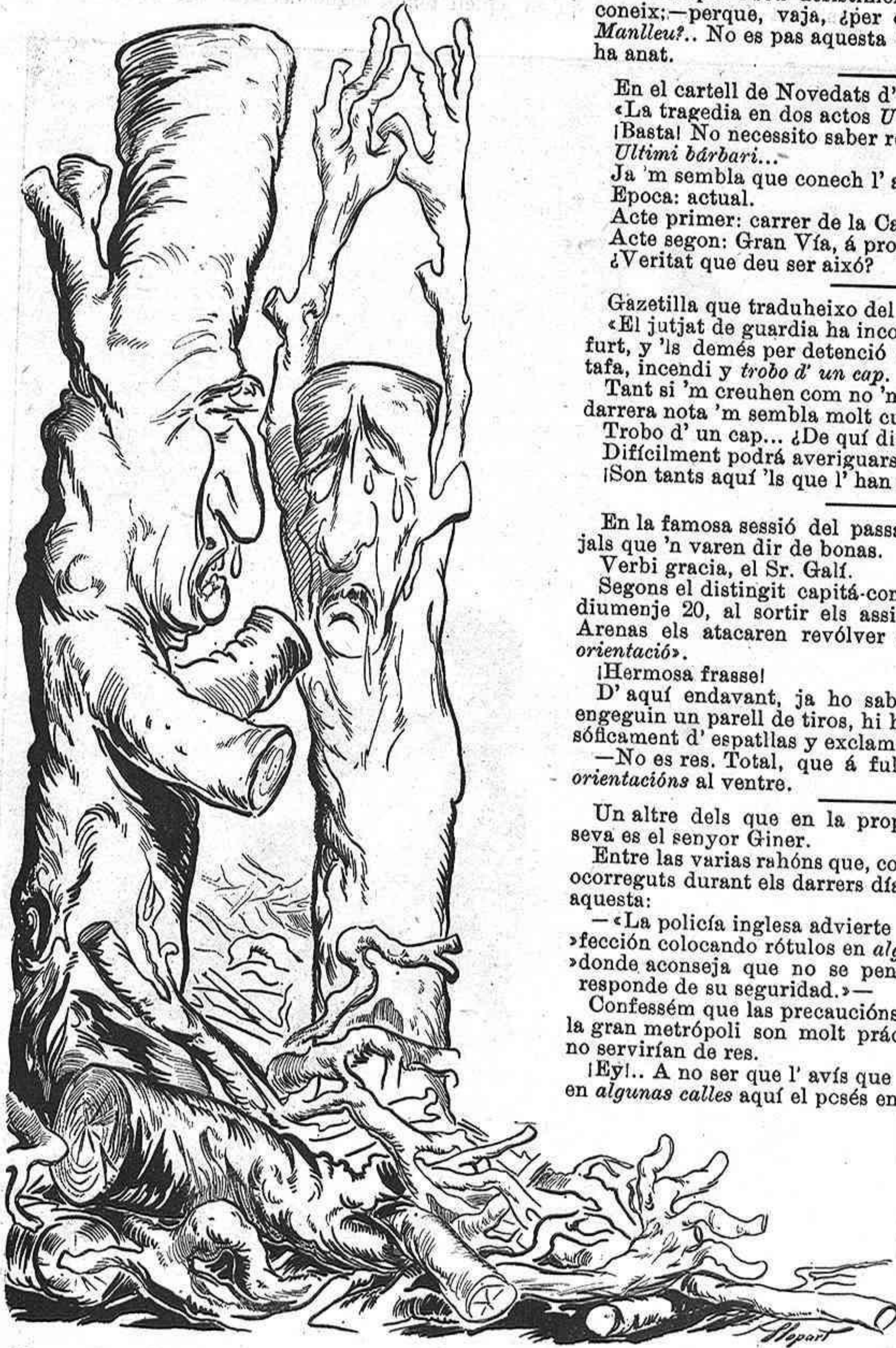
ACTE SEGÓN

Ab una forsa de voluntat de que hi ha pochs exemples, se proposá viure, viatjant en barco de vela per espay de tres anys seguits, y sometentse després á una higiene rigorosa, y aixís arribá á cumplir 75 anys d'edat.

En John Soler fania una gran cultura. Deixa al morir una preciosa colecció de antigüetats.

Una genialitat. En son testament disposá que no s'enterés á ningú de la seva defunció, y que se l'enterrés á primera hora del matí, sense ceremonias. Per tal motíu, durant molts díes, un gran número dels seus amichs desconegueren la desaparició de aquest home arxi simpátich, que 'ls volgué dispensar de la molestia de tenirlo que acompanyar al camp de la eterna quietut.

ELS PLÁTANOS DE LA RAMBLA



— ¡De quina manera 'ns posan!

— ¡Y tal! Si al menos la llenya que 'ns tallan anés á caure sobre la esquena dels que 'n tenen la culpa!

Pels diaris m'entero de que l'Ajuntament ha concedit al verdader representant de las verdaderas classes obreras, Sr. Zurdo de Olivares, un mes de llicencia, á fí de practicar, no recordo ahónt, certas gestions relacionadas ab las Reformas sociales.

¡Solzament un mes!

Reprobém ab tota l'energía de que som capassos la mesquinesa del nostre municipi.

A un home com el Sr. Zurdo se li concedeix, no un mes de llicencia, un any, deu, tots els que bonament necessiti pera realisar treballs... fora d'aquí.

A pesar d'haverse estat anunciant, durant molt díes, que 'l senyor Lerroux aniria á Manlleu, á última hora vá cambiar de plan y, no sé sab per qué, ho deixá corre.

— A fé que 'l seu desistiment es raro—deya un que 'l coneix:—perque, vaja, ¿per qué no havia d'anarhi á Manlleu?.. No es pas aquesta la primera vegada que hi ha anat.

En el cartell de Novedats d'un d'aquests díes:

«La tragedia en dos actos *Ultimi barbari.*»

¡Basta! No necessito saber res més.

Ultimi barbari...

Ja 'm sembla que coneix l'argument.

Epoca: actual.

Acte primer: carrer de la Canuda.

Acte segon: Gran Vía, á prop de las Arenas,

¿Veritat que deu ser aixó?

Gazetilla que traduheixo del *Noticiero*:

«El jutjat de guardia ha incoat vuyt sumaris: tres per furt, y 'ls demés per detenció de robas, intoxicació, estafa, incendi y *trobo d'un cap.*»

Tant si 'm creuhen com no 'm creuhen, declaro que la darrera nota 'm sembla molt curiosa.

Trobo d'un cap... ¿De quí dimontri deurá ser?..

Difficilment podrá averiguarse.

¡Son tants aquí 'ls que l'han perdut!..

En la famosa sessió del passat dijous hi hagué concejals que 'n varen dir de bonas.

Verbi gracia, el Sr. Galí.

Segons el distingit capitá-concejal mercant, els que 'l diumenje 20, al sortir els assistents del *meeting* de las Arenas els atacaren revólver en má, «*marcavan una orientació.*»

¡Hermosa frasse!

D'aquí endavant, ja ho saben. Quan á qualsevol li engeguin un parell de tiros, hi haurá que arronsarse flo-sóficament d'espatllas y exclamar ab tota naturalitat:

— No es res. Total, que á fulano li han clavat *dugas orientacions* al ventre.

Un altre dels que en la propia sessió hi digueren la seva es el senyor Giner.

Entre las varias rahóns que, cohonstant certs sucessos ocorreguts durant els darrers díes, deixá anar, recordém aquesta:

— «La policia inglesa advierte al ciudadano su imperfección colocando rótulos en *algunas calles* de Londres, donde aconseja que no se penetre en ellas porque no responde de su seguridad.»—

Confessém que las precaucions ideadas pels agents de la gran metrópoli son molt prácticas, pero á Barcelona no servirían de res.

¡Eyl!.. A no ser que l'avís que la policia inglesa posa en *algunas calles* aquí el psés en totes.

Perque, ja ho deu haver observat el popular catedrátich, aquí la inseguretad no se sab may ahónt resideix...

Tan aviat es al carrer de 'n Guardia, com á la Rambla, com á la Gran Vía, com al carrer de la Canuda...

No podía faltar diumenje la bomba de costúm, y, en efecte,

LA CANDELERA



—¡Més bombas!... Es un horror.
¡Veyám si trobo l' autor!

no fou una, sino dugas las que 's descubriren, l' una dintre de la escala, y l' altra arran de una botiga de la Rambla de las Flors.

La del carrer esclatá produhint pánich y desperfectes materials en alguns aparadors. La de la escaleta envolta entre matalassos sigué cuydosament trasladada al camp de la Bota.

A la que feu explosió, li correspón el número 38 de la serie.

Y 'l dimars un' altra bomba en la escala de la Rambla del Mitj ahont *Las Noticias* té las sevas oficinas.

En rigor hauríam de reproduhir lo que havém manifestat en ocasions análogas; pero ¿que 'n treuríam?

Creyém que ja no es hora de fer comentaris que resultan inútiis, ni de deixarse dominar per un pánich que esdevé contraproduhent per fer el joch dels terroristas.

Lo millor en aquests cassos es la serenitat, y que cada barceloní 's converteixi en un vigilant gelós de la pública seguretat.

El Sr. Manzano ha passat horas molt tristas. Convocá á alguns representants de Societats pera sincerarse, y li respongueren:—Perdoni, germanet; pero no 'ns ha convensut.

¡Quant cert es l' adagi:—Del arbre mort tothom ne fa llenya!

Frisós de anárse'n lo més prompte possible, buscá á un maurista de bona voluntat que volgués carregar ab els neulers del *mando*, y no 'n trobá ni un. ¡Oh abnegació de la gent de l' olla! L' Amo Toni, tingué rahó, l' última vegada que passá per Barcelona, quan l' invitaren á visitar el Círcul conservador, y digué:—Observin, senyors, que avuy no es la diada de difunts.

Com á bon sastre coneix el panyo, y 'ls té per lo que son: *una colla de morts*.

Las bombas del diumenje acabaren de afligir al senyor Manzano, que bé se las hauría pogudas estalviar, si l' haguessin rellevat tan bon punt presentá la dimissió.

Cal imaginarse'l en els últims moments, com un ánima del Purgatori, dirigint els ulls al Deu Maura, y exclamant:

—Senyor, senyor, tragueu-me de aquest torment!..

El Deu Maura li va respondre:

—Esperi que vingui l' altra animeta que ha de ocupar el seu puesto.



El nou governador, senyor Ossorio Gallardo, es jove y advocat de fama.

Veurém si sabrá guanyar el plet de la tranquilitat de Barcelona.

Veurém fins á quin punt sabrá fer honor al seu apellido matern. Barcelona está esperant que dongui una mostra de la seva *gallardia*.

Es una gran idea la de subvenir als gastos de la conmemoració dels Sitis de Zaragoza, ab certs aumentos que s' introduhirán en els sorteigs de la gran Rifada nacional.

Els espanyols sempre batalladors.

A l' any 1808 batentse ab els invassors de la patria. A l' any 1908 batentse ab el bombo dels números de la Lotería.

¿Quí será capás de dir que aquí á Espanya s' han acabat las agallas?

Xascarrillo de postres:

En una botiga de géneros de vestir:

—Aquí té, senyora, 'l color de moda, es l' última novetat.

La senyora:

—¿Vol dir que no perderá?

—Aixó ni pensarho. Miri, senyora, fa prop de dos anys que 'l tením á la botiga y s' aguanta com el primer día.

NOTAS DE CASA

Més calendaris rebuts:

Tipo-litografía de J. Sivit: cromo ab bloch de fulla diaria. Agencia d' Aduanas de Aguilar, Piera y Moliné: bossa ab fulla mensual.

Northern, Companyia de Seguros: almanach de fulla mensual.

Viuda de J. Cunill; Imprenta, litografía, ratllats y relleus: calendari de mesos y una magnífica tricromia.

Amando Pamies; Fábrica de tintas para Imprenta y litografía: almanach de fulla mensual.

També hem rebut el cartell dels Jochs Florals que se celebrarán á Lleyda el día 11 del vinent Maig. Els premis oferts son *onze*, y las composicions deuen ser enviadas per tot el día 15 d' Abril al Secretari del Consistori, don J. Estadella Arnó, Major, 93, 3.^a, Lleyda.

La protesta de las flors

Al Sr. Sanllehy

Excelentíssim senyor:

Vosté qu' es la nata y flor dels arcades de la vila; que no careix de pupila per veure els assumptos clars en las sessions dels dimars y també en las dels divendres, si la molestia vol pendre's de veure lo que contesta á nostra honrada protesta li agrahirá de debó la abaix-firmant Comissió.

LAS BOMBAS DEL DIUMENGE



Entrada de la rambla de las Flors (senyalada en la fotografia ab una creu) ahont el passat diumenge foren descubertas dugas bombas, una de las quals esclatá ab horrorós estrépit.

Serveixi aquesta nota gráfica de mostra de las moltas que podríam donar relatives á las altrás bombas, donchs pera publicarlas totas ens falta espay, temps y humor.

«Protesta, donchs, la infrascrita
en nom del gremi floral
de que l' estat *Dinamita*
sigui ara l' estat normal;
y sigui tantas vegadas
la Rambla de las floristas
el camp de las exaltadas
operacions terroristas.

Per ara aquestas brometas
van tant sols—segons intents—
contra nosaltras, pobretas,
que estém de tot ignocents;
que no més tením el dó
de alegrar als que 's passejan
y que som l' admiració
dels extrangers que 'ns envejan.
Si tot ha d' aná en desfilas
y esperan que aixó s' arrasi...
¡al menys, que 'ns deixin tranquilas
als jardins de Sant Gervasi!
Y com á reyna absoluta
de las flors, ja, per dissort
sols hi haurá allí la *cicuta*
qu' es la flor símbol de Mort.

Tot ho esperém de sa venia
y si atén lo que 's demana
li enviarém una gardenia
tacada de sanch humana.»

Baix l' escrit de referencia
firman per la Comissió:
Don Diego de Dia, Hortensia
y *Rosa de Jericó.*

ALTER EGO

ESPATOTXADAS

Veritatz sólidas

Per Nadal, estreno un traje,
per Nadal, jo 'm vull casar;
per Nadal *turrons* y neulas;
per 'ná á dalt... s' ha d' estar á baix.

Quan te veig, el cor me peta;
quan te veig, tot jo m' alegro;
quan te veig, no hi posis dubte,
qu' es senyal... que no soch cego.

Dos xicots, nena, has tingut
y dos carbassas van datte;
y encare anirás dihent
que dos y dos... no fan quatre.

D' aquí un any, el que va dirte
qu' eras tú una mala pell,
d' aquí á un any, jo t' asseguro
que si es viu... será més vell.

El que 't digui:—«Deu la mati»
quan tú fas un estornut,
pots ben creure, y no t' enganyo,
que t' ho díu... perque no es mut.

No veurás may en ta vida
que per Sant Joan fassi fret;
pro veurás per Sant Esteve...
es dir, *beurás*... si tens sed.

Sempre que sentis las onze
del campanar de la Seu,
pensa... que tot just fa un' hora
que havían tocat las deu.

El que tregui la primera,
vulgo grossa de Nadal,
per cada *pela* que cobri
n' hi donarán... quatre rals.

En ff, lector, t' adverteixo
y espero tindrás present
que 'l meló que á fira compris
si no es bó... será dolent.

MANEL NOEL



Per espavilat un metje amich meu que te una *Casa de salut* en els encontors de Barcelona. Si la veges-sín! sols pel jardí y per l'hort, se pot anar á visitar-la. No n' hem vistos en lloch de tan ben cnydats.

—El cultiu de aquesta finca 't deu costar un ull de la cara—li vaig dir la primera vegada de visitar-la.

Y ell se 'm posá á riure ab sorna. No n' hi havia per menos: després he sapigut que 'ls que li cuidan encare li donan diners.

El metje en qüestió's dedica á las enfermetats nerviosas, y quan vá un client á consultarli li recomana l'exercici; pero no la gimnástica ni 'l passeig: el conreu de la terra.

Y per practicarlo 'ls ofereix l'hort y 'l jardí, els proveheix de las eynas corresponents, y 'ls fá treballar algunas horas cada día baix la direcció de un capatás.

Casi tots se 'n van aliviats, y li pagan l'exercici que 'ls ha deixat fer á casa seva, á dos pessetas l'hora.

El meu amich, de aquest sistema 'n diu la *hortico-loterapia*.

—

Un tipo segueix á una senyora per certs carrers poch concorreguts de la ciutat vella.

Per fi la senyora topa ab un caballer, correctament vestit y s' hi detura. El tipo 's planta en sech. Y á las pocas paraulas cambiadas entre ella y 'l caballer, aquest s' aproxima al tipo y li díu ab molta amabilitat:

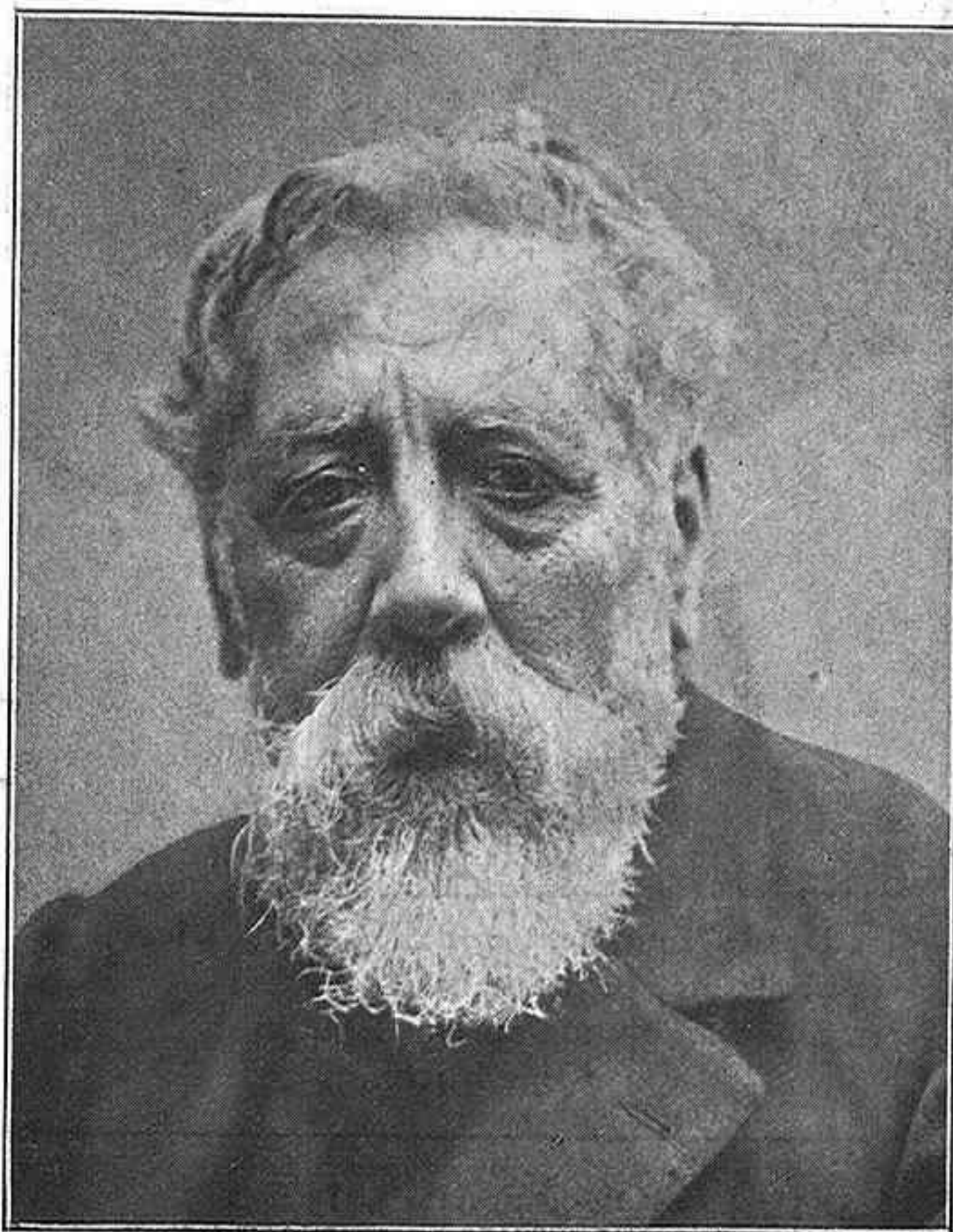
—Moltas gracias jove, de haver acompanyat á la

PER LA CULTURA PÚBLICA

Mentora, gabinet de física que don Fernando Alsina acaba de inaugurar en la seva torre del Tibidabo.



Vista general del edifici, situat al peu del baixador del Observatori.

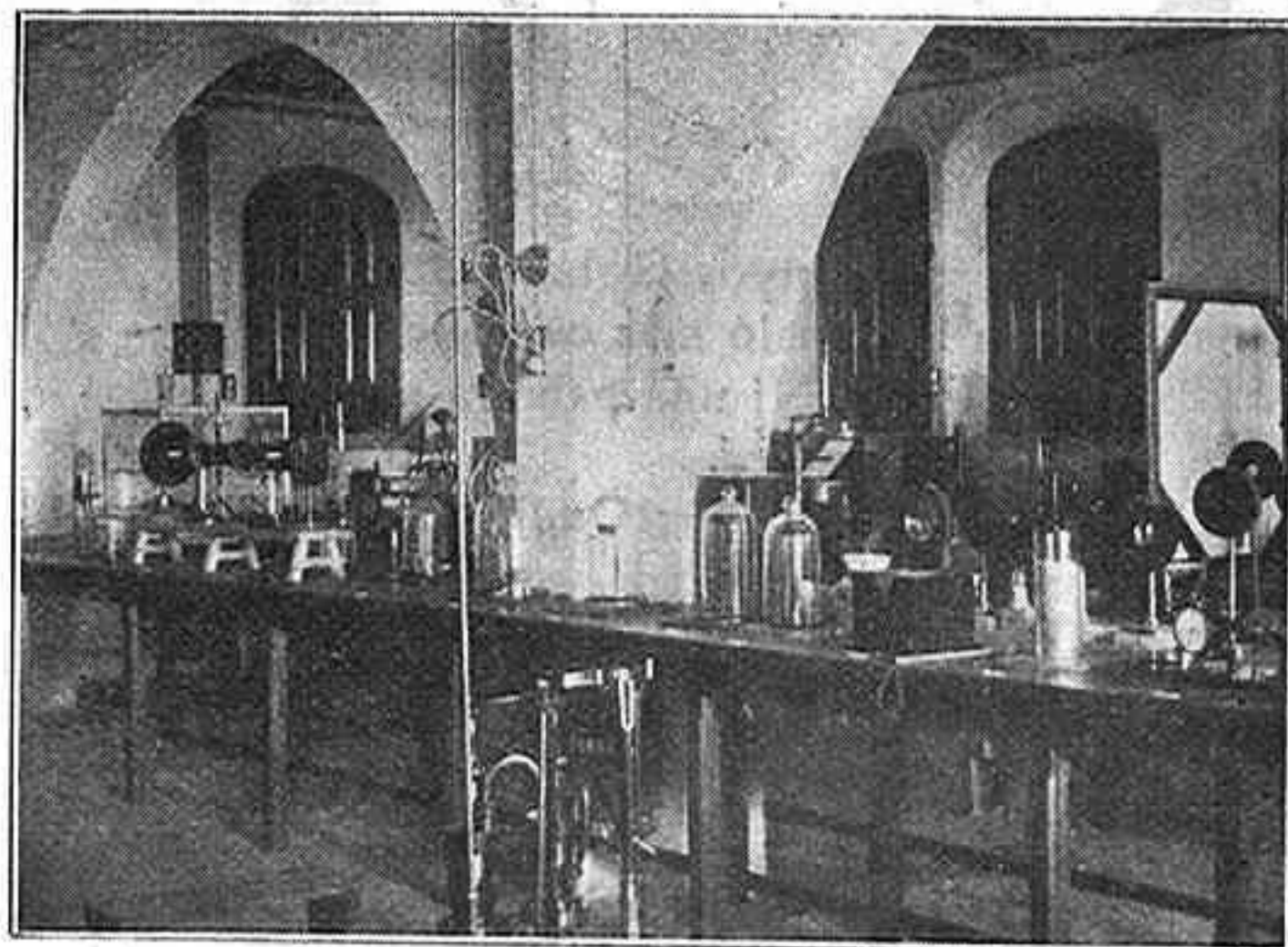


ANTONI CABA

Insigne pintor catalá y ex-director de la Escola Superior de Bellas Arts.

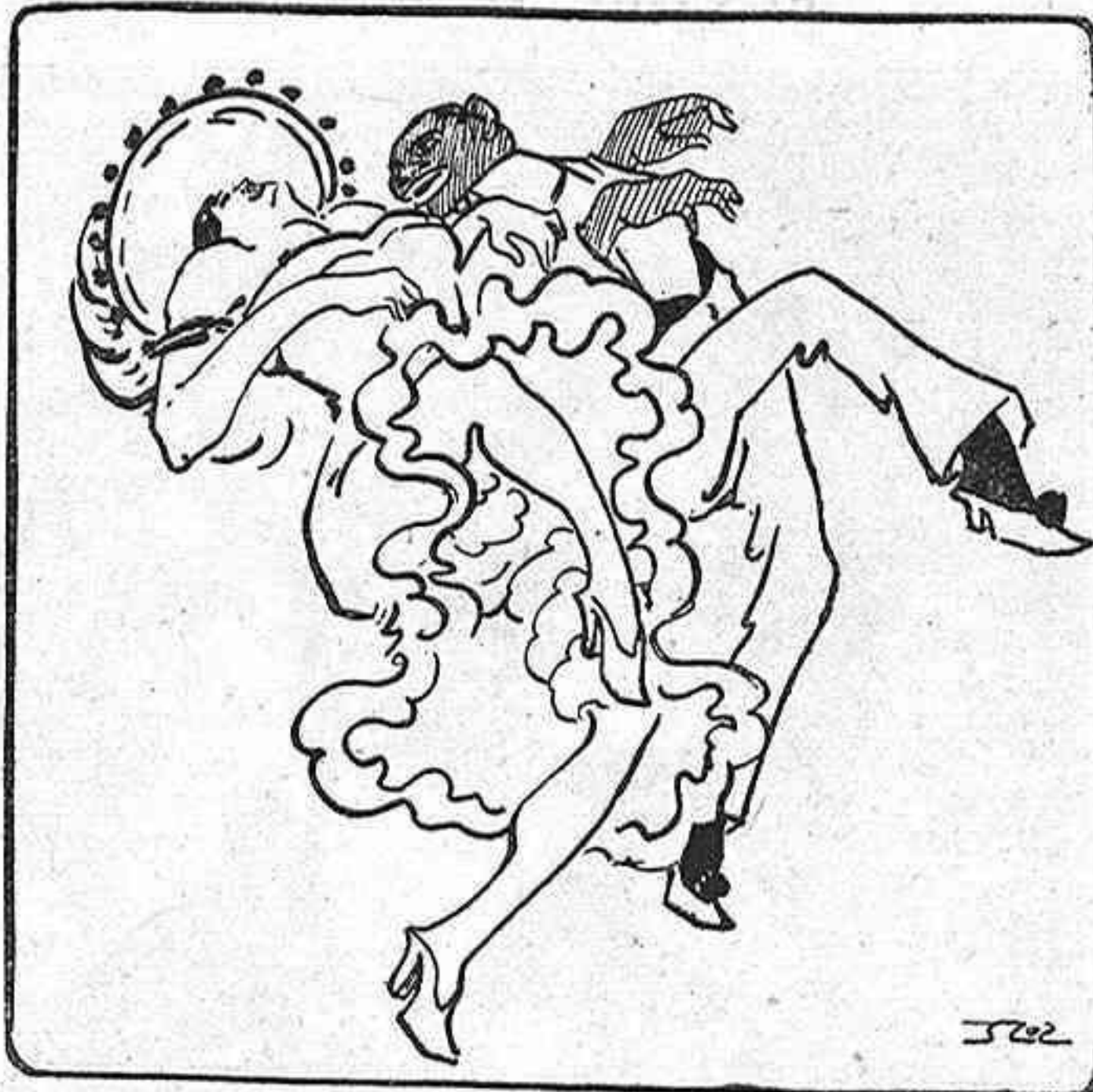
Morí el día 24 del corrent mes.

meva senyora. Aquests carrers son tan poch segurs, que portar al darrera un gosset que vigili, may hi está de massa.



Vista d' una part de la instalació, que 's compón de més de 100 aparatos.

LA CONSAGRACIÓ DEL CAKE-WALK



Desde 'l moment que 'l ballan al Liceo, ja ni als més puritans ha de fer pó: el *cake-walk* queda elevat al rango d' institució.

ELS XUFLEROS FELICITANT
À N' EN MENCHETA



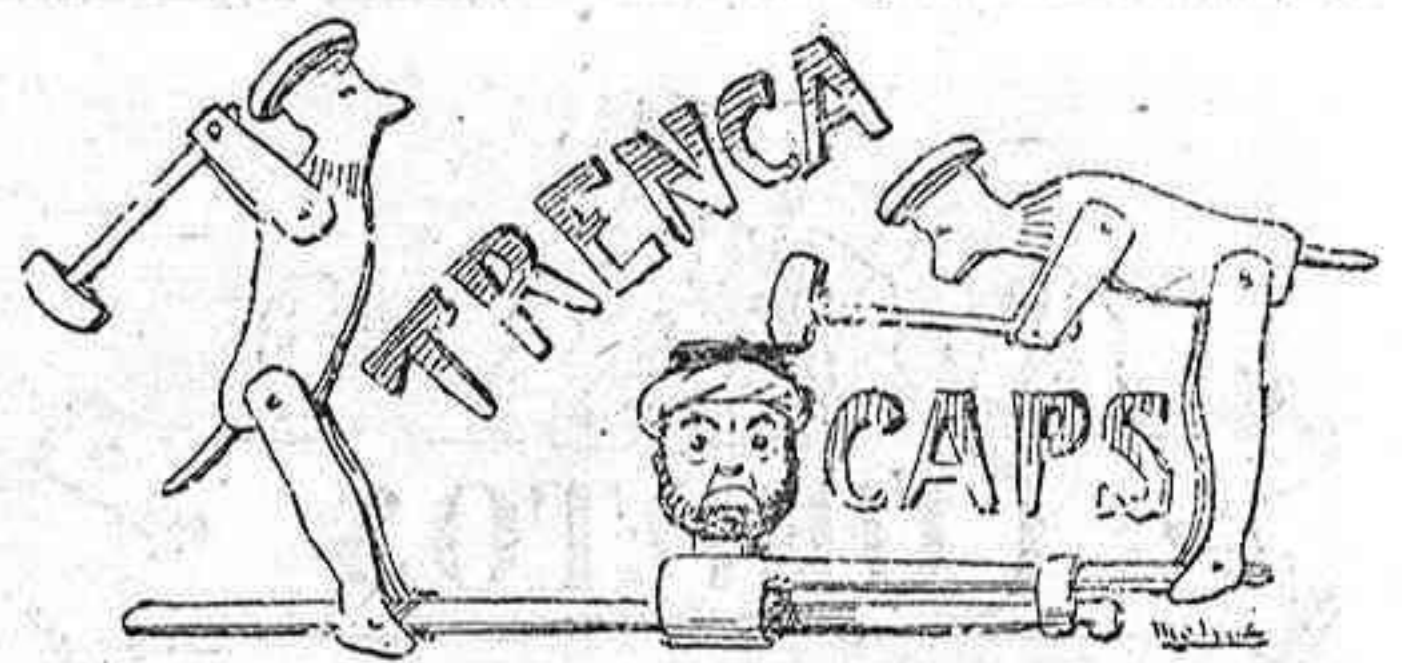
—Al sinyor Governador, con 'l atensió más cumplida...
—¡Prou! Ni una palabra más: fué un canard.

—¿Qué?
—Una mentida.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

- 1.^a XARADA. — *En-ho-ra bo na.*
- 2.^a MUDANSA. — *Elias—Elisa.*
- 3.^a TARJETA. — *La peseta enferma.*
- 4.^a LOGOGRIFO NUMÉRICH. — *Princesa.*
- 5.^a CONVERSA. — *Joaquim.*
- 6.^a GEROGLÍFICH. — *Com mes mars, mes ayguas.*



XARADA

La meva sócia primera s' anomenava *Tercer*, vam renyir perquè volgué que jo li anés al darrera. Com que tinch altra fatlera y m' estimo més la Paula, ben *invers dos* sense maula per desferm' de la xicota li he donat carbassa ab tota la *total* de la paraula.

J. COSTA POMÉS

ENDEVINALLA

Quí á mí m' usa, sempre s' erra, per mes que va ben guiat; no menjo, y tot ho destrosso perquè tinch molt bon dentat. Tan sols d' oli me mantinch qu' es lo que més forsa 'm dona; no tinch boca, pro tinch dents; no soch bestia ni persona.

J. MORET DE GRACIA

TARGETA

RITA AROLES DE BENET

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títol de una aplaudida sarsuela.

MOKA, SOCA Y C.^a

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7. — Inventor.
- 1 5 6 7 4 2. — Nom de dona.
- 4 2 3 1 7. — Color.
- 1 5 3 2. — Rassa.
- 4 7 1. — En las montanyas.
- 1 7. — Neta.
5. — Vocal.

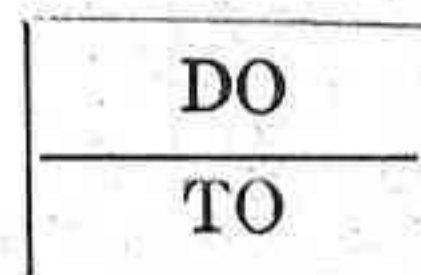
MUSCLUS

CONVERSA

—Qué no sabs lo que portava?
—Calla home, es clar que ho sé.
—¿Qué era?
—Entre tots dos, ja ho hem dit.

J. CIRERA

GEROGLÍFICH COMPRIMIT



EUDALT SALA

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2



Obra nova del nostre
eminent poeta

APELES MESTRES

POEMAS DE TERRA

ESPLÉNDIDA EDICIÓ IL·LUSTRADA PER L' AUTOR

Un tomo en octau, Ptas. 2

Apeles Mestres. —L' ànima enamorada.	Ptas. 1
— Cansons ilustradas	» 3
— Coros	» 1
— Baladas	» 6
— Margaridó	» 2
— Vobiscum	» 2
— Gaziél	» 2
— La Garba	» 3
— Epígramas	» 1
— Intermezzo	» 1
— Tradicions catalanas	» 3
— Dramas lírics. - <i>La Rosons.</i> - <i>Picarol.</i>	» 1
— Croquis ciutadans	» 3
— Poemas de mar	» 2
— En Misèria	» 1
— Monólechs	» 2
— Poemas d' amor	» 2
— Dramas lírics. - <i>La barca.</i>	» 1
— Odas serenas y Novas baladas	» 1
— Sirena	» 1
— Estiuè de Sant Martí	» 1
— Cants íntims	» 1
— Nit de Reys	» 1
— Pierrot Lladre	» 1

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en llibrans del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responem d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

LA RAMBLA DE LAS BOMBAS



Com quedarà aviat la via principal de Barcelona si aixó no s' arregla.

DESPEDIDA



—Al fi me 'n vaig... perquè 'm treuen.
¿Están contents, caballés?

—¡Sí, sí! ¡Contents, contentísimos!
¡Bon vent... y no torni més!